

Děkuji

Ž 122; L 19,28.41-42 | Fp 1,3-11

Jaké citoslovce se ve vás ozve, když se řekne „církev“, „sbor“? „Ach!“ „Ojjoj!“ „No...“ To všechno může být; vzpomeňte na Ježíše: i jemu bylo někdy do pláče. Dnes bych ale chtěl připomenout *jiné* citoslovce, které by z nás „církev“ měla vyloudit, možná to hlavní: „ó“... Navážu tam, kde jsme před týdnem skončili, a ze začátku Pavlova dopisu Fp přečtu velké *díkuvzdání* za církev...

I

To první, co Pavlovi přišlo na um, když pomyslel na církev ve Filipis, nebylo „ouvej“ ani „běda“, nýbrž „*díky*“. Pomáhala v tom jistě i pravidla antické korespondence. Vy, kteří jste byli před týdnem, si vzpomenete, že apoštol své dopisy začínal podle dobového standardu: *kdo komu pozdrav (jen ten standard dost obohatil). *A vidíme to i dnes: k úvodnímu pozdravu se někdy připojovalo stručné *díkuvzdání*: „Děkuji [některému z bohů], že jsi zdráv“ kupř. Bylo to zbožné a navazovalo to osobní pouto. I Pavel vzdává díky, ale Bohu jedinému, a na dálku své čtenáře objímá, ale o poznání vřeleji; navíc z *díkuvzdání* dělá hotovou předmluvu: „o tomhle budu psát“, třeba že je ve vězení (k některým detailům dnes proto postačí jen stručné náznaky: k Fp se budeme vracet).

Pavel tedy *ze všeho nejprve* za církev *děkuje*! A je tomu tak - až na jedinou výjimku (Ga) - ve všech jeho dopisech; schválně si to doma překontrolujte. ***„Děkuji svému Bohu při každé vzpomínce na vás,“** píše do Filipis. A těch pozitivních emocí přidává ještě víc:

*** „a v každé modlitbě za vás za všechny s radostí prosím.“** A pak ještě víc: *** „všechny vás mám v srdci“**, dokonce: **„vroucně po vás všech toužím v Kristu Ježíši“** (což je překlad sz idiomu, který Pavel užívá: **„toužím po vás všech ve střevech Krista Ježíše“**).

To je, že! Takový niterný vztah, taková vřelost, taková vděčnost za filipský sbor; hned na začátku dopisu! A to i Filipským bude mít co vytknout. Jakože *i my* si můžeme to či ono vytýkat. Občas nerozumím, proč se ten druhý chová takhle, proč tohle říká, nebo proč mlčí. A ve sboru bych chtěl možná víc písniček, nebo míň písniček; možná víc hlasitých modliteb, anebo víc ticha; možná víc kazatelů na ulicích, nebo víc našich členů v zastupitelstvu... Také apoštol si přál, jak jsme četli, aby Filipští křesťané vykazovali ještě víc lásky a rozumu. A přece za ně nejprve *s radostí děkoval* Bohu.

Cvičme se v tom: kdykoli si vzpomenu na náš sbor – a třeba až se budeme za chvíli modlit -, na naši CB, na církev obecnou, na někoho: nelomme hnedle rukama, ale nejdřív pěkně poděkujme!

II

Za co? Důvodů se najde spousta. U Pavla a Filipských to bylo třeba toto: *** „Děkuji... za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud“** a že **„vás mám v srdci jako spoluúčastníky milosti, i když jsem ve vězení“**. Čtenáři Bible vědí, oč jde (Sk 16): Když se někdy r. 48/9 Pavel se svými pomocníky přeplavil z Asie, dnešního Turecka, do města Filipis v Makedonii, našli tam u řeky skupinku žen, modlících se k Hospodinu. Připojili se k nim a jedna z nich, Lydie, nejen záhy uvěřila jejich zvěsti, ale navíc je přijala do svého domu – otevřela jim srdce i špajz, diář i peněženku. Nějaký čas nato se Pavel se Silasem dostali do sporu s místními léčiteli,

úřady daly apoštoly zbičovat a strčit do žaláře. A tam evangelium přijal žalárník; a zas přijal nejen evangelium, ale i Pavla a Silase: očistil jim rány a pohostil je. Takhle vznikla církev ve Filipis. A teď, když byl Pavel o pár let později zase jednou ve vězení – možná v Caesareji v Izraeli, možná v Efezu v Turecku, možná dokonce v Římě, nevíme -, ani tam na něj nezapomněli, a přes hory a doly (a přes moře) mu poslali, co potřeboval (jak o tom píše dál).

Pavel měl, proč za Filipské děkovat! Za „*účast na evangeliu od prvního dne až dosud*“: za jejich víru a praktickou pomoc! A když „*od prvního dne až dosud*“, tak jistě i nadále: ***„Vždyť jsem jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do Ježíše Krista.“** Když nám to spolu dobře šlo dodnes, proč by to nemělo jít i dál! Když nás *Kristus* dovedl až sem, proč by nás nedovedl až do cíle! I za to mu – už předem - sluší dík.

A my si sem opět dosadíme sebe: sebe i toho, kdo sedí před vámi a vedle vás; i toho, komu nerozumíte. Když jsme tu káru spolu dotáhli tolik let až sem... když nás *Bůh* na té káře dotáhl až sem, jak by nás nedotáhl až do cíle! A jestli jsme spolu prožili těžké i dobré časy – praktickou pomoc, otevřené ucho, společnou službu na táborech, v besídce, konflikty, které jsme přestáli (když je nač vděčně vzpomínat), pak není důvod neděkovat i za časy budoucí, ať už budou jakékoli: Že budeme mít po boku jeden druhého - šikovnou ruku tohoto bratra a modlitby tamté sestry; a jeho hloubavost i její pevnou víru; a jeho silný hlas i její tichou věrnost. A jako Pavel prosil za Filipské, aby se jejich „*láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání*“ a byli „*ryzí a bezúhonní pro den Kristův*“, ten velký konečný cíl, smíme tak prosit i za sebe navzájem. Máme zač děkovat: za sdílenou minulost, za sdílený dnešek i za sdílenou budoucnost v Kristu.

III

V Kristu, milí přátelé! Tady, tímto hlavním důvodem vděčnosti chci uzavřít.* Nejen pro ty vzpomínky na dny ve Filipis – na břehu řeky s Lydií a v žalářnickově domě. Nejen pro tu praktickou účast Filipských na Pavlově údělu dnes. Nejen protože si Pavel a Filipští lidsky padli do oka. A nejen pro tu logickou úvahu – že když nám společné dílo tak hezky šlo dosud, půjde jistě hezky i nadále.

Ale hlavně proto, že to dílo s námi začal Bůh! Protože to Kristus – víra v něj, jeho slovo, jeho Duch – nás vzájemně spojil, dokonce v sobě samém, ve svých střevech, ve svém milujícím, soucitném srdci nás vzájemně a se sebou samým spojil a propojil! A protože to Kristus v nás působí i růst lásky, onoho ovoce spravedlnosti pro jeho den: Proto Pavel – na první dobrou a ze všeho nejdřív – za církev děkuje: za minulost, dnešek, ba i budoucnost! Protože to všecko a ti všichni jsou dnes a navěky skryti v Kristu: který pro nás žil a zemřel a z mrtvých vstal a kraluje navěky.

*A tak, milí přátelé! Cože se v nás může ozvat, když se řekne „církev“, „sbor“? No, ano, někdy určitě taky „ouvej“ a „běda“. Ale ještě předtím (a potom) taky „ó“! Nejprve se za církev sluší Bohu radostně děkovat. Však jsme toho spolu tolik prožili... a ještě prožijeme. Však nejsme jen tak nějaký spolek, ale spojuje nás víra v evangelium o Ježíši. A však právě Pán Ježíš nás spojuje a vede a nese: od prvního dne až do dne posledního. Mě, tebe, i toho, komu nerozumím, nás dohromady. To je, co! Díky, Bože! Amen.